

(...)

(...)

*Secția penală și pentru
cauze cu minori*

Dosar nr. (...)

Nr. operator de date cu caracter personal: (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 10 decembrie 2019

Complet constituit din:

Președinte: (...)

Judecător: (...)

Grefier: (...)

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel (...) este reprezentat de procuror (...).

Desfășurarea ședinței de judecată s-a înregistrat cu mijloace tehnice audio, conform prevederilor art. 369 alin. 1 Cod procedură penală.

S-a luat în examinare apelul penal declarat de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ (...)**, împotriva Sentinței penale nr. (...) din (...) pronunțată de (...), inculpatul intimat (...) fiind trimis în judecată sub aspectul acuzației săvârșirii infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul fără a poseda permis de conducere prevăzute de art. 335 alin.(1) Cod penal și inculpatul intimat (...), pentru comiterea infracțiunii de încredințarea a unui vehicul pentru a fi condus unei persoane aflate sub influența alcoolului prevăzute de art. 335 alin. (3) teza ultimă Cod penal.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă inculpatul intimat (...), asistat de apărătorul ales al acestuia, avocat (...), din Baroul (...), în baza împuternicirii avocațiale nr. 162847 depuse la dosar și inculpatul intimat (...), asistat de apărătorul (...), din Baroul (...), în substituirea apărătorului ales, avocat (...), din Baroul (...), în baza delegației de substituie din 19 noiembrie 2019 depusă la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei în sensul celor de mai sus, după care:

La interpelarea instanței dacă mai dorește să adauge ceva în susținerea cererii formulate la termenul anterior de judecată privind sesizarea, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, **reprezentantul Ministerului Public** apreciază că întrebarea formulată în ședința publică din 19 noiembrie 2019 la care se impune să răspundă instanța supremă este întemeiată, întrucât în jurisprudența actuală nu există o practică clară în această materie și, de fapt, nu există soluții de trimitere în judecată în această materie, învederând și împrejurarea că subzistă incertitudini cu privire la înțelesul sintagmei „persoană aflată sub influența alcoolului”.

Or, pentru clarificarea jurisprudenței atât în ceea ce privește etapa de urmărire penală, cât și în ceea ce privește judecata, consideră oportun și necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura reglementată de art. 475 Cod procedură penală, să răspundă la această întrebare și să definească sintagma „persoana aflată sub influența alcoolului”, respectiv dacă

această sintagmă vizează o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge, sau, dimpotrivă, se poate ajunge la dispoziții de trimeri în judecată și de condamnare și în situația în care îmbibația alcoolică a persoanei căreia i se încredințează un autovehicul pentru a fi condus se află sub această limită de 0,80g/l alcool pur în sânge.

Apărătorul inculpatului intimat (...), avocat (...) apreciază că împrejurarea potrivit căreia nu există jurisprudență în această materie nu constituie un motiv pentru admisibilitatea unei cereri privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile în care dispozițiile art. 335 alin. 3 teza ultimă Cod penal sunt clare și neechivoce, detalându-se ce înseamnă ca o persoană să fie sub influența băuturilor alcoolice, respectiv face referire la faptul că este vorba despre o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se contestă acest aspect, însă se impune a se avea în vedere că în speța de față avem de-a face cu o situație diferită.

În concret, arată că în această cauză și în alte cauze similare este vorba despre faptul că o persoană încredințează un autovehicul unei alte persoane pentru a fi condus, prima persoană cunoscând împrejurarea că cea căreia i-a încredințat autovehiculul se află sub influența băuturilor alcoolice. Astfel, învederează că prima persoană nu are cum să aibă asupra sa un detector care să-i determine alcoolemia celeilalte persoane, considerând că gravitatea acestei fapte rezidă din faptul că inculpatul care încredințează un autovehicul unei persoane cunoaște că persoana respectivă a consumat alcool, acest fapt, de altfel, conducând la incriminarea faptei respective.

Apărătorul inculpatului intimat (...), avocat (...) apreciază că atâta vreme cât din actele și lucrările dosarului rezultă faptul că patru persoane au consumat împreună 2 litri de bere se poate ajunge la concluzia că persoana căreia i s-a încredințat autovehiculul nu s-a aflat sub influența băuturilor alcoolice peste limita legală prevăzută de lege.

Apărătorul ales al inculpatului intimat (...), avocat (...) arată că lasă la aprecierea instanței cererea formulată de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ca și cele indicate mai sus.

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra cauzei penale de față, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. (...) din (...) pronunțată de (...), în baza art. 396 alin. (1), (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul (...) [(...)], judecat potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii pentru acuzația de încredințarea unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care știe că se află sub influența băuturilor alcoolice, prevăzută de art. 335 alin. 3 Cod penal, teza ultimă.

În baza art. 396 alin. (1), (4) Cod procedură penală raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală și art. 83 Cod penal s-a stabilit pedeapsa de 8 luni închisoare în sarcina inculpatului (...) [(...)] sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducerea unui autovehicul fără permis de conducere prevăzute de art. 335 alin. (1) Cod penal.

În baza art. 83 alin. (1) Cod penal s-a amânat aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal pe durata termenului de supraveghere, inculpata trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune (...), la datele fixate de acesta;

- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 85 alin. (2) lit. b) Cod penal s-a impus inculpatului executarea obligației de a presta muncă în folosul comunității pentru o perioadă de 30 de zile în cadrul (...) respectiv în cadrul (...).

În baza art. 404 alin. (3) Cod procedură penală s-a atras atenția inculpatului (...) asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În baza art. 274 alin. (1) Cod procedură penală a fost obligat inculpatul (...) la plata sumei de 700 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul din data de 18.01.2019 emis în dosarul nr. 1290/P/2018 al Parchetului de pe lângă (...) s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului (...) sub aspectul acuzației săvârșirii infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul fără a poseda permis de conducere prevăzute de art. 335 alin.(1) Cod penal și a inculpatului (...), pentru comiterea infracțiunii de încredințarea a unui vehicul pentru a fi condus unei persoane aflate sub influența alcoolului prevăzute de art. 335 alin.(3) teza ultimă Cod penal.

În actul de sesizare s-a reținut, în esență, că fapta inculpatului (...), care în data de 04.03.2018, în jurul orei 02:20 a condus autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), care circula pe str. (...), dinspre str. (...), spre str. (...), fără a poseda permis de conducere auto, pentru vreo categorie de vehicule, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin.1 Cod penal.

Deopotrivă, s-a reținut că fapta inculpatului (...), care în data de 04.03.2018, în jurul orei 02:20, a încredințat autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), inculpatului (...), pentru a-l conduce pe drumurile publice, pe str. (...), dinspre str. (...), spre (...), deși avea cunoștință că acesta se află sub influența alcoolului, cei doi consumând anterior alcool împreună, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de încredințarea unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice, unei persoane care se află sub influența alcoolului, prev. de art. 335 alin. 3 Cod penal, teza ultimă.

În susținerea acuzației au fost administrate în cursul urmăririi penale următoarele mijloace de probă: procesul - verbal de constatare, procesul - verbal de verificare în baza de date D.P.A.B.D., buletinul de analiză toxicologică nr. (...) din data de 05.03.2018; declarațiile inculpatului (...); declarațiile inculpatului (...); declarația martorului (...); declarația martorului (...) și declarația martorului (...).

Din ansamblul probelor administrate în cauză instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

a. în data de 04.03.2018, în jurul orei 02:20, organele de poliție au observat un autoturism marca (...) cu nr. de înmatriculare (...), care circula pe str. (...) din mun. (...), dinspre str. (...) spre (...), care a oprit la 30-40 de metri după intersecția cu str. (...), la vederea echipajului de poliție. De la volanul autoturismului a coborât un bărbat de aproximativ 20-25 de ani și o înălțime de 1,95 m, care s-a deplasat pe jos întorcându-se spre str. (...), care a fost interceptat de către organele de poliție, la intersecția cu str. (...), pe trotuarul din partea stângă a direcției de mers către str. (...). Organele de constatare au procedat la legitimarea conducătorului auto, stabilind că la volanul autoturismului s-a aflat inculpatul (...). Totodată, organele de poliție au identificat și pasagerii din autoturismul marca Opel cu nr. de

înmatriculare (...), respectiv pe inculpatul (...), care ocupa locul pasagerului din dreapta față și martorii (...), (...) și (...), care ocupau locurile din spate în autoturism;

b. deoarece inculpatul (...), emana miros de alcool în respirație, organele de poliție l-au testat cu aparatul Alcotest Drager seria ARZE-0280, rezultatul fiind o concentrație de 0,32 mg/L alcool pur în aerul expirat. Întrucât conducătorul auto nu a prezentat permisul de conducere, organele de poliție au efectuat verificări în baza de date a deținătorilor de permise de conducere constatând că, inculpatul (...) nu posedă permis de conducere;

c. ulterior, inculpatul (...) a fost condus de către organele de poliție la sediul Serviciului de Medicină Legală (...), unde la ora 02:45 i s-a recoltat prima probă biologică de sânge, iar la ora 03:45 i s-a recoltat cea de a doua probă biologică de sânge, în vederea stabilirii alcoolemiei. Conform Buletinului de Analiză Toxicologică a alcoolemiei nr. (...) din data de 05.03.2018 eliberat de Serviciul de Medicină Legală (...), (...), a avut o alcoolemie de 0,70 g/l, respectiv 0,60 g/l alcool pur în sânge;

d. din declarațiile martorilor și inculpaților rezultă că în data de 03.03.2018, seara în jurul orei 23:00 (...), (...) și (...) precum și inculpații (...) și (...) au consumat băuturi alcoolice la domiciliul acestuia din urmă. În jurul orei 02:00 au hotărât de comun acord să meargă în centrul orașului, astfel că s-au urcat în autoturismul marca Opel cu nr. de înmatriculare (...) care aparține numitului (...), iar la volanul autoturismului s-a urcat numitul (...) care a condus autoturismul sus-menționat, de la adresa respectivă, pe str. (...), lângă intersecția cu str. (...). Cei trei martori audiați și inculpatul (...) au arătat că nu aveau cunoștință că inculpatul (...) nu deține permis de conducere, deoarece acesta din urmă, le-a spus că a obținut permisul de conducere. Acest aspect este confirmat și de către inculpatul (...) care recunoaște că, pentru a-l determina pe inculpatul (...) să îi dea cheile autoturismului, le-a spus prietenilor săi că a obținut permisul de conducere.

Referitor la inculpatul (...)

Instanța de fond a opinat că în cazul infracțiunii prevăzute de alin. (3) al art. 335 Cod penal este necesar a fi îndeplinite următoarele condiții:

1. persoana căreia i s-a încredințat și a condus vehiculul să se afle în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) și (2) din art. 335 Cod penal sau art. 336 Cod penal, iar această împrejurare să fi fost cunoscută de cel care a încredințat vehiculul;

2. persoana căreia i s-a încredințat vehiculul să -l fi condus pe un drum public;

3. vehiculul încredințat să facă parte din categoria acelorora pentru care legea cere obligativitatea deținerii permisului de conducere.

Așadar, instanța de fond a considerat că noțiunea de „persoană aflată sub influența alcoolului” prevăzută de art. 335 alin. 3 teza ultimă Cod penal, nu vizează orice persoană aflată sub o minimă de influență etilică și care conducând astfel vehiculul pe drumurile publice comite o contravenție la regimul rutier. Această noțiune trebuie înțeleasă cu referire la aceea persoană care conduce vehiculul având o îmbibație de peste 0,80g/l alcool pur în sânge, când fapta săvârșită de acesta este infracțiune, pentru că doar în această situație s ar justifica incriminarea faptei celui care îi încredințează vehiculul.

Instanța de fond a considerat că nu se poate reține tipicitatea obiectivă a faptei dacă persoana căreia i-a fost încredințat autovehiculul se afla doar în sfera contravențională, iar făptuitorul i-a încredințat în cunoștință de cauză autovehiculul, față de starea de pericol redusă pentru siguranța traficului pe care o prezintă contravenientul și, implicit, cel care l-a ajutat sau instigat să conducă și care i-a încredințat în astfel de condiții autovehiculul.

Așadar, atâta timp cât cel care conduce autovehiculul nu comite infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1) sau (2) Cod penal sau art. 336 Cod penal nu s-a putut reține comiterea unei fapte tipice de cel care i-a încredințat vehiculul.

Instanța de fond a constatat că inculpatul (...) a recunoscut integral acuzația factuală formulată de parchet (data de 04.03.2018, în jurul orei 02:20, a încredințat autoturismul marca

Opel, cu nr. de înmatriculare (...), inculpatului (...), pentru a-l conduce pe drumurile publice, pe str. (...), dinspre str. (...), spre (...), deși avea cunoștință că acesta se află sub influența alcoolului, iar probele administrate sunt suficiente pentru reținerea acestei situații de fapt, însă această acuzație factuală nu este tipică obiectiv.

Instanța de fond a reținut că inculpatul (...) se afla doar într-o situație contravențională prin raportare la consumul de alcool. Astfel, acesta a fost condus de către organele de poliție la sediul Serviciului de Medicină Legală (...), unde la ora 02:45 i s-a recoltat prima probă biologică de sânge, iar la ora 03:45 i s-a recoltat cea de a doua probă biologică de sânge, în vederea stabilirii alcoolemiei. Conform Buletinului de Analiză Toxicologică a alcoolemiei nr. (...) din data de 05.03.2018 eliberat de Serviciul de Medicină Legală (...), (...), a avut o alcoolemie de 0,70 g/l, respectiv 0,60 g/l alcool pur în sânge.

Prin urmare, nu se poate reține că inculpatul (...) era o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice în sensul art. 335 alin. 3 teza ultimă Cod penal, fapta nefiind tipică obiectiv.

Instanța de fond a apreciat că recunoașterea situației factuale din rechizitoriu de către inculpatul (...) nu este incompatibilă cu pronunțarea unei soluții de achitare. Astfel, prin considerentele deciziei nr. 4/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 546 din 03/07/2019) s-a reținut că "din interpretarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală rezultă că noua codificare procesual penală nu exclude de plano pronunțarea de către instanță a unei hotărâri de achitare în cazul în care judecata s-a efectuat în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, însă cazurile în care aceasta se poate dispune sunt limitate chiar de condițiile de admisibilitate ale cererii de parcurgere a unei atare proceduri (cu referire, în special, la recunoașterea în totalitate a faptelor și aprecierea caracterului suficient al probelor pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei) ".

Considerentele deciziei instanței supreme sunt perfect aplicabile în cauză în condițiile în care inculpatul (...) a recunoscut integral situația de fapt reținută în rechizitoriu și și-a însușit toate probele administrate în cursul urmăririi penale în susținerea acestuia, fiind îndeplinite astfel condițiile de admitere a procedurii abreviate.

Instanța a opinat că această atitudine procesuală nu poate conduce în mod automat la pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate existența infracțiunii în condițiile în care fapta recunoscută nu este prevăzută de legea penală, cum este situația din prezenta cauză.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Parchetul de pe lângă (...), solicitând admiterea acestuia, desființarea sentinței penale atacate în ceea ce îl privește pe inculpatul (...) raportat la soluția de achitare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de încredințarea a unui vehicul pentru a fi condus unei persoane aflate sub influența alcoolului, prevăzute de art. 335 alin. (3) teza ultimă Cod penal și în ceea ce privește individualizarea sancțiunii penale privind pe inculpatul (...) și pronunțarea unei noi hotărâri legale și temeinice prin care, după reaprecierea probatoriului administrat în cauza de față, să fie condamnat inculpatul (...) la o pedeapsă cu închisoarea just individualizată pentru comiterea infracțiunii de încredințarea a unui vehicul pentru a fi condus unei persoane aflate sub influența alcoolului prevăzute de art. 335 alin.(3) teza ultimă Cod penal, iar inculpatul (...) pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul fără a poseda permis de conducere prevăzute de art. 335 alin. (1) Cod penal, urmând a se stabili ca modalitate de individualizare pentru ambii inculpați suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Cu privire la nelegalitatea soluției de achitare față de inculpatul (...) s-au arătat în esență următoarele:

S-a precizat că această soluție este nelegală întrucât din probe a rezultat, pe de o parte că inculpatul a acționat cu vinovăția prevăzută de lege, întrucât a cunoscut starea în care se afla inculpatul (...) (și anume că se afla sub influența băuturilor alcoolice) atunci când i-a

încredințat autoturismul marca (...), cu numărul de înmatriculare (...) pentru a-l conduce pe drumurile publice, pe str. (...), dinspre str. (...), spre (...), (...), cei doi consumând anterior băuturi alcoolice împreună, aspect ce rezultă din declarațiile martorilor aflate la dosarul cauzei, iar pe de altă parte, s-a avut în vedere faptul că pentru reținerea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 3 Cod penal, teza finală, textul de lege nu prevede o limită a valorii alcoolemiei raportat la persoana căreia i se încredințează autoturismul.

S-a mai precizat că textul de incriminare, art. 335 alin. 3 Cod penal, teza finală, are în vedere o stare de fapt preexistentă, și anume cel căruia i se încredințează autoturismul trebuie să se afle sub influența alcoolului, fără o altă precizare suplimentară privind nivelul alcoolemiei. S-a mai arătat că pentru îndeplinirea acestei condiții este suficient ca autorul să fi cunoscut că cel căruia i-a încredințat autoturismul a consumat anterior băuturi alcoolice. S-a mai arătat că autorul nu trebuie să cunoască că cel căruia i s-a încredințat autoturismul se află în stare de ebrietate sau că valoarea alcoolemiei depășește pragul infracțional impus de art. 336 alin. 1 Cod penal, fiind suficient să se cunoască că acea persoană a consumat anterior băuturi alcoolice.

S-a apreciat că în prezenta cauză sunt îndeplinite întrutotul condițiile de tipicitate obiectivă, dar și subiectivă, pentru a fi reținută infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. 3 Cod penal, teza finală.

S-a mai arătat că s-a dovedit la adăpost de orice dubiu că inculpatul a încredințat acel autoturism „unei persoane aflate sub influența alcoolului”, textul de lege neimpunând condiția ca alcoolemia să depășească pragul infracțional, în condițiile art. 336 alin. 1 Cod penal. S-a mai arătat că, în concret, nici nu ar fi posibil ca cel care încredințează un autoturism să stabilească în acel moment care este valoarea alcoolemiei.

S-a mai apreciat că intenția legiuitorului a fost aceea de a incrimina simpla încredințare a unui autoturism unei persoane aflate sub influența alcoolului, infracțiunea fiind una de pericol potențial. S-a mai arătat că interdicția de încredințare a unui autoturism unei persoane aflate sub influența alcoolului există indiferent de valoarea alcoolemiei și pentru faptul că cel care încredințează autoturismul nu are cunoștințe care să îl pună în postura de a determina valoarea alcoolemiei, valoare care poate să difere substanțial în funcție de persoana căreia i se încredințează autoturismul, organismul acesteia, eventuale boli, etc, aspecte pe care inculpatul uneori nu le cunoaște în totalitate.

S-a opinat că pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 3 Cod penal nu are importanță valoarea alcoolemiei, deoarece prin sintagma „sub influența alcoolului” se înțelege noțiunea largă, extinsă, ceea ce înseamnă că persoana respectivă se afla sub influența băuturilor alcoolice, constatată oricum și indiferent de valoarea îmbibației alcoolice în sânge.

S-a mai arătat faptul că legiuitorul nu a prevăzut un nivel minim al concentrației de alcool în sânge ca cerință esențială a elementului material al laturii obiective în cazul infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (3) din Codul penal, ceea ce conduce la concluzia că acesta a înțeles să incrimineze fapta de încredințare în orice situație în care persoana căreia i s-a încredințat un autoturism pentru a fi condus pe drumurile publice se afla sub influența alcoolului.

S-a mai arătat că limita îmbibației alcoolice stabilite de legiuitor în dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal (0,80 g/l alcool pur în sânge) nu poate fi preluată, prin analogie, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 3 cod penal, pe de o parte, întrucât dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal sunt aplicabile numai în ipoteza particulară a conducerii vehiculelor pe drumurile publice cu o anumită valoare a alcoolemiei, în timp ce norma de incriminare cuprinsă în art. 335 alin. (3) (lin Codul penal, are în vedere interdicția de încredințare a autoturismului unei persoane despre care autorul știe că se află sub influența alcoolului, ca urmare a consumului efectiv de băuturi alcoolice, aspect pe care autorul îl cunoaște. Pe de altă parte, limita îmbibației alcoolice stabilite de legiuitor în dispozițiile art.

336 alin. (1) din Codul penal are rolul de a delimita răspunderea penală a conducătorilor de vehicule de răspunderea contravențională a acestora, în condițiile în care conducerea sub influența băuturilor alcoolice de către persoana care are o îmbibație alcoolică de maximum 0,80 g/l alcool pur în sânge constituie contravenție, conform art. 102 alin. (3) lit. din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

S-a mai arătat că se impune a se avea în vedere și faptul că, prin Decizia nr. 8 din 23 mai 2018 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial nr. 539 din 28 iunie 2018, instanța supremă a stabilit că în interpretarea dispozițiilor art. 196 alin. (1) teza I din Codul penal care incriminează fapta prevăzută în art. 193 alin. (2) din Codul penal săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice, existența infracțiunii de vătămare corporală din culpă nu este condiționată de o anumită limită a îmbibației alcoolice.

S-a mai apreciat că această decizie este pe deplin aplicabilă și în cazul art. 335 alin. 3 Cod penal, nefiind acceptat ca înțelesul aceleiași expresii să aibă sensuri diferite doar pentru simplul fapt că textele de incriminare se află în titluri diferite ale codului penal partea specială.

În ședința publică din data de 19 noiembrie 2019, reprezentantul Ministerului Public a solicitat, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la faptul „dacă în condițiile art. 335 alin. 3 Cod penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge?”.

În acest sens, s-a învederat că esența hotărârii pronunțate de către instanța de fond, criticată, de altfel, de către Parchetul de pe lângă (...), constă în aceea că, în ceea ce privește conținutul infracțiunii imputate inculpatului intimat (...), pentru a se reține săvârșirea infracțiunii de încredințare a unui autovehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care se știa că se află sub influența alcoolului, se impune a se cunoaște care este îmbibația alcoolică, în opinia instanței de fond, aceasta trebuind să fie peste 0,80g/l alcool pur în sânge.

S-a mai învederat că, în vechea practică, sub auspiciile Codului penal din 1969, au existat situații rare când s-a recurs la trimiterea în judecată a unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni care era definită la acel moment în Decretul 328/1966, pronunțându-se în jurisprudență soluții diferite.

În ceea ce privește noul Cod penal, s-a arătat că nu cunoaște să se fi dispus până acum trimiteri în judecată sau să se fi pronunțat hotărâri judecătorești în această materie.

Așadar, pentru clarificarea practicii instanțelor de judecată, în primul rând, dar și a organelor de urmărire penală, în al doilea rând, s-a apreciat că răspunsul la întrebarea formulată mai sus este extrem de important.

S-a mai solicitat ca până la momentul la care Înalta Curte de Casație și Justiție se va pronunța cu privire la această sesizare, să se dispună suspendarea cauzei.

Apărătorul inculpatului intimat (...), avocat (...) a solicitat respingerea cererii formulate de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

S-a apreciat că actualul Cod penal, în art. 335 alin. 3, definește în mod clar ce înseamnă persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice, chiar dacă se precizează într-un alt articol faptul că îmbibația alcoolică se impune să fie de peste 0,80g/l alcool pur în sânge și, prin urmare, nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța cu privire la acest aspect de drept.

Apărătorul ales al inculpatului intimat (...), avocat (...) a arătat că lasă la aprecierea instanței cererea formulată de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ca și cele indicate mai sus.

Constatările instanței de apel.

Se constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept potrivit dispozițiilor art. 475 c.pr.penală, având în vedere că instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra acesteia, Curtea de Apel (...) fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar lămurirea chestiunii de drept supusă dezbaterii este hotărâtoare asupra soluției pe fond a cauzei.

Tocmai de aceea chestiunea de drept supusă dezbaterii a fundamentat soluția primei instanțe privind pe inculpatul (...) și în prezent formează obiectul căii de atac exercitate de către Ministerul Public.

Chestiunea de drept supusă analizei privește o chestiune nouă care se pare că nu a primit o dezlegare jurisprudențială până în prezent, lăsând să existe în doctrină și în mediul juridic puncte de vedere diferite cu privire la interesul încriminării infracțiunii prevăzute de art.335 alin. 3 Cod penal în sensul că, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge sau este suficient ca aceasta să aibă o îmbibație alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie.

În acest sens, se poate constata că **judcătorul de fond** a fost de părere că la aprecierea dispozițiilor art. 335 alin. 3 Cod penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge, respectiv atâta timp cât cel care conduce autovehiculul nu comite infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1) sau (2) Cod penal sau art. 336 Cod penal nu se poate reține comiterea unei fapte tipice de cel care i-a încredințat vehiculul.

În schimb, **Ministerul Public** a fost de părere că la aprecierea dispozițiilor art. 335 alin. 3 Cod penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, nu trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge, fiind suficient ca aceasta să aibă o îmbibație alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie, respectiv pe de o parte inculpatul a acționat cu vinovăția prevăzută de lege, întrucât a cunoscut starea în care se afla cel care a condus mașina, iar pe de altă parte, pentru reținerea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 3 Cod penal, teza finală, textul de lege nu prevede o limită a valorii alcoolemiei raportat la persoana căreia i se încredințează autoturismul.

S-a mai precizat că textul de incriminare, art. 335 alin. 3 Cod penal, teza finală, are în vedere o stare de fapt preexistentă, și anume cel căruia i se încredințează autoturismul trebuie să se afle sub influența alcoolului, fără o altă precizare suplimentară privind nivelul alcoolemiei.

Instanța de apel apreciază că, chestiunea de drept supusă analizei pornește de la o incoerență a legiuitorului care la art. 335 alin. 3 cod penal a încriminat ca infracțiune fapta persoanei de a încredința un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute în alin. 1 sau 2 sau sub influența alcoolului ori a unor substanțe psihoactive, respectiv pentru primele două ipoteze se face trimitere la două texte de lege care constituie infracțiune (art. 335 alin. 1 și 2 cod penal), iar pentru a treia ipoteză să menționează expres starea în care trebuie să se afle persoana respectivă pentru a fi în prezența

infracțiunii, în loc să se facă trimitere la dispozițiile art.336 alin.1 sau 2 cod penal așa cum s-a procedat anterior.

Confuzia este mai accentuată dacă privim faptul că starea în care trebuie să se afle persoana respectivă pentru a fi în prezența infracțiunii, are o denumire oarecum diferită de noțiunea marginală prevăzută la art. 336 Cod penal privind conducerea unui vehicul sub influența alcoolului *sau a altor substanțe*.

Întrucât chestiunea de drept supusă analizei privește chiar obiectul apelului formulat în cauză și pentru a evita o incompatibilitate evidentă în cauză prin exprimarea unui punct de vedere, membrii completului de apel nu vor arăta pe care variantă descrisă mai sus o împărtășesc.

Având în vedere că problema de drept supusă dezbaterii privește fondul cauzei și pentru respectarea principiilor legalității și a echității care cărmuiesc procesele penale, instanța apreciază că se impune suspendarea prezentei cauzei până la darea unei soluții ori dezlegări în acest sens.

Pentru aceste considerente, Curtea, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 Cod procedură penală, va admite cererea formulată de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul **„dacă în condițiile art. 335 alin. 3 Cod penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge sau este suficient ca aceasta să aibă o îmbibație alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie?”**

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

DISPUNE

Admite cererea formulată de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul **„dacă în condițiile art. 335 alin. 3 Cod penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge sau este suficient ca aceasta să aibă o îmbibație alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie?”**.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică, astăzi 10 decembrie 2019.

Președinte,
(...)

Grefier,
(...)

Redactat încheiere (...)/23.12.2019/
Tehnoredactat (...)/23.12.2019/3 exemplare/